

sygn. akt II A Ka 88/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Marek Motuk

Sędziowie SA Jarosław Góral

SO (del.) Paweł Dobosz (spr.)

Protokolant sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale prokuratora Leszka Woźniaka i oskarżyciela posiłkowego I. (...)

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2016 r.

sprawy

M. L.

urodz. (...) w miejscowości M. - M., syna A. i K. z domu S.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 maja 2015 r., sygn. akt VIII K 11/13

1. zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne w sprawie oskarżonego M. L. umarza ;

2. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. L. został oskarżony o to, że w okresie od 11 maja 1992 roku do 18 listopada 1992 roku działając przestępstwem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako osoba upoważniona do wystawiania w imieniu Spółki z o.o. (...) faktur, poświadczal w nich nieprawdę wyłudając na ich podstawie odS. (...) mienie społeczne znacznej wartości w wysokości 15.253.736.800 złotych (przed denominacją) w ten sposób, że:

- w dniu 11 maja 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie rzekomego dostarczenia (...) w D. dwóch central telefonicznych typu (...)co umożliwiło mu otrzymanie w dniach 19 maja 1992 roku i 2 lipca 1992 roku odS. (...)nienależnej kwoty 3.260.572.800 zł (przed denominacją);

- w dniu 9 lipca 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie rzekomego dostarczenia (...) w P. kabla koncentrycznego typu (...) (...)złącz typu(...)i przełącznic światłowodowych co umożliwiło mu otrzymanie w dniu 24 lipca 1992 roku odS. (...)nienależnej kwoty 3.438.309.000 zł (przed denominacją);

- w dniu 26 sierpnia 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie rzekomego dostarczenia (...) N. 40 transformatorów typu (...) podczas gdy w rzeczywistości w miesiącu wrześniu 1992 roku

dostarczył nie więcej niż 12 tych transformatorów co umożliwiło mu otrzymanie w dniu 10 września 1992 roku od S. (...) nienależnej mu kwoty 2.660.000.000 zł (przed denominacją);

- w dniu 18 listopada 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie rzekomego dostarczenia (...) w D. centrali telefonicznej typu (...) co umożliwiło mu otrzymanie w dniu 27 listopada 1992 roku od S. (...) nienależnej mu kwoty 5.894.855.000 zł (przed denominacją) **tj. o czyn z art. 201 d. k.k. w zbiegu z art. 266 § 1 i 4 d. k.k. w zw. z art. 58 d. k.k.**

Sąd Okręgowy w Warszawie, VIII Wydział Karny, wyrokiem z dnia 18 maja 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt VIII K 11/13 w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. L. uznał go za winnego tego, że działając czynem ciągłym w okresie od dnia 11 maja 1992 roku do dnia 18 listopada 1992 roku w bliżej nieustalonym miejscu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako osoba upoważniona do wystawiania w imieniu Spółki z o.o. (...) z siedzibą we W. faktur, poświadczając w nich nieprawdę, wprowadzając w błąd co do stanu wykonania umów S. (...) czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie nie mniejszej niż 1.525.373,68 złotych

w ten sposób, że:

- w dniu 11 maja 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie realizacji zamówienia z umowy nr (...) z dnia 24 kwietnia 1992 r. i rzekomego dostarczenia użytkownikowi (...) w D. : dwóch central telefonicznych typu (...) wartości łącznie 32.368,00 zł, 33 sztuk kart liniowych miejskich wartości łącznie 25.132,80 zł, 155 sztuk kart liniowych abonenckich wartości łącznie 1.289,80 zł, 5 sztuk procesorów(...) wartości łącznie 11.424,00 zł, 2 sztuk procesorów (...) wartości łącznie 4.569,60 zł, 17 sztuk(...) wartości łącznie 27.512,80 zł, 3 sztuk (...) wartości łącznie 4.855,20 zł, 2 sztuki szafy centralowej (...) wartości łącznie 3.046,40 zł, 1 szafy centralowej(...) wartości 1.523,20 zł, 3 sztuk „awizo” wartości łącznie 4.226,80 zł, 1 sztuki „proc. zalicz. rozmów” wartości łącznie 3.046,40 zł, 1 konsoli operatora wartości łącznie 5.712,00 zł, 2 sztuk zasilania centrali wartości łącznie 2.720,00 zł, co umożliwiło mu otrzymanie w dniach 19 maja 1992 roku i 2 lipca 1992 roku od S. (...) nienależnej kwoty 326.057,28 zł,

- w dniu 9 lipca 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie realizacji zamówienia z umowy nr (...) z dnia 30.06.1992 r. i rzekomego dostarczenia (...) w P. 5 000 metrów kabla koncentrycznego typu (...) (...) wartości 284.740,00 zł, 136 sztuk złącz typu (...) wartości 58.126,40 zł i 3 sztuki przełącznic światłowodowych wartości 964,00 zł co umożliwiło mu otrzymanie w dniu 24 lipca 1992 roku od S. (...) nienależnej kwoty 343.830,90 zł,

- w dniu 26 sierpnia 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie realizacji zamówienia z aneksu z dnia 06.07.1992 r. do umowy nr (...) z dnia 30.06.1992 r. i rzekomego dostarczenia J. (...) (...) w N. 40 sztuk transformatorów typu (...) przy cenie za sztukę 9.500,00 zł, wartości 380.000 zł, podczas gdy w rzeczywistości w miesiącu wrześniu 1992 roku dostarczył nie więcej niż 12 tych transformatorów, co umożliwiło mu otrzymanie w dniu 10 września 1992 roku od S. (...) nienależnej mu kwoty 266.000,00 zł,

- w dniu 18 listopada 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie realizacji zamówienia z umowy nr (...) z dnia 29.10.1992 r. i rzekomego dostarczenia (...) w D. centrali telefonicznej typu M. 1000 w ukończeniu, tj. : 1 sztuka jednostki centralnej wartości 23.165,70 zł, 40 sztuk kart liniowych miejskich wartości łącznie 43.608,00 zł, 175 sztuk kart liniowych abonenckich wartości łącznie 388.185,00 zł, 6 sztuk procesorów (...) wartości łącznie 19.623,00 zł, 1 sztuka procesora (...) wartości 3.270,50 zł, 12 sztuk (...) wartości łącznie 27.799,20 zł, 1 sztuka (...) wartości 2.316,60 zł, 3 sztuki szafy centralowej (...) wartości 8.176,20 zł, 1 „proc. zalicz. rozmów” wartości 3.876,10 zł, 1 zasilacz wartości 6.067,00 zł, 2 przełącznice wartości łącznie 7.608,40 zł, 1 akumulator wartości 2.351,40 zł, 1 mata antystatyczna wartości 1.438,40 zł oraz wykonanie : instalacji, uruchomienia i szkolenia za kwotę 52.000,00 zł, co umożliwiło mu otrzymanie w dniu 27 listopada 1992 roku od (...) nienależnej mu kwoty 589.485,50 zł, przyjmując, że czyn ten wyczerpywał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za ten czyn skazał go i na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby. Na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3

k.k. Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł wobec oskarżonego karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100,00 złotych. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny sąd zaliczył okres pozbawienia wolności w państwie wykonania (...) od dnia 24 września 2012 r. do dnia 1 stycznia 2013 r. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego M. L. na rzecz I. (...) kwotę 589.485,50 złotych tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Nadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 39.080,02 złotych, w tym kwotę 4300,00 złotych opłaty sądowej tytułem częściowego uiszczenia kosztów postępowania w sprawie , a w pozostałej części koszty postępowania w sprawie przejął na rzecz Skarbu Państwa.

Obrońca oskarżonego wyrok na podstawie art. 425 i 444 k.p.k. zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. Na zasadzie art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 4, art. 5§2, art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez:

1. Naruszenie obowiązku rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego poprzez przyjęcie, że zgromadzone w sprawie dowody, w szczególności w postaci opinii biegłych (...), (...) w W., przy jednoczesnym braku w aktach sprawy dowodów w postaci oryginałów dokumentów i pełnych danych księgowo – finansowych świadczących o kondycji finansowej spółki oskarżonego, co do których sąd meriti dodatkowo podejmował bezskuteczne próby ich uzyskania, pozwalają na zakwestionowanie wyjaśnień oskarżonego M. L., z naruszeniem obowiązku rozstrzygania na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości, które sąd meriti winien był dostrzec po przeprowadzeniu postępowania dowodowego,

niezależnie od powyższego,

2. nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, tj. zeznań J. M. oraz R. S. w zakresie dostarczenia do jednostki wojskowej w D. przez oskarżonego M. L. i jego spółkę P. (...)sp. z o.o. trzeciej centrali w raz z ukompletowaniem,

a jednocześnie

3. dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, tj.

a. opinii biegłych (...), (...) w W. pomimo wydania jej (i) z naruszeniem zasad rzetelności m.in. w zakresie, w jakim przyjęto, że przepisy obowiązujące w 1992 r. odnośnie zakupów realizowanych przez budżet od jednostek prywatnych, ani zawarte umowy nie przewidywały zapłaty z góry, wypłacenia zaliczki, czy też wystawienia i zapłaty za faktury częściowe, (ii) z naruszeniem zasady bezstronności i obiektywizmu biegłych (iii) z udziałem osób niewskazanych jako autorzy opinii,

b. zeznań świadków I. J. i K. J. w zakresie sytuacji ekonomicznej spółki (...) sp. z o.o. oraz kompetencji zawodowych oskarżonego,

w konsekwencji zaś błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegał na przyjęciu, że oskarżony M. L. dopuścił się zarzucanych mu czynów kwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k., w szczególności zaś, by działał on z zamiarem kierunkowym doprowadzenia innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Niezależnie od powyższego

II. zarzucił obrazę art. 627 k.p.k. przez obciążenie oskarżonego M. L. kosztami procesu w kwocie 39 080,02 zł, w tym kwotą 4300 zł opłaty sądowej tytułem częściowego uiszczenia kosztów postępowania w sprawie, w sytuacji gdy

powyższa kwota związana jest z kwotą 34 780,02 zł przyznaną biegłym tytułem wynagrodzenia za opiniowanie w sprawie i jest niezasadna ze względu na sposób opiniowania i rzetelność opinii, czego sąd meriti nie uwzględnił przy wypłacie wynagrodzenia biegłym.

III. W związku z wyżej podniesionymi zarzutami obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. L. od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 102 k.k. ze względu na przedawnienie karalności zarzucanych oskarżonemu M. L. czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie w jakim wnosi on o uchylenie wyroku sądu I instancji i umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. jest zasadna.

Ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 1 lipca 2015 r. zmieniono treść art. 102 k.k. Wedle zmienionej wersji przepisu jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z wpływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Termin przedawnienia karalności czynu zarzucanego oskarżonemu przewidziany w art. 101§1 pkt 2a k.k. wynosił 15 lat, a wraz z dodatkowym okresem określonym w art. 102 k.k. na podstawie takiego brzmienia przepisów Kodeksu karnego wyniósł 20 lat. Karalność czynu zarzucanego oskarżonemu przedawniła się zatem po 20 latach od jego popełnienia, a więc w dniu 18 listopada 2012 r.

Tych ustaleń nie zmienia fakt, że aktualnie obowiązuje już inna treść art. 102 k.k. wprowadzona ustawą z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ponieważ zgodnie z art. 2 ww. ustawy do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Termin przedawnienia karalności czynu upłynął zaś zanim w życie weszła ustawa z dnia 15 stycznia 2016 r.

Te rozważania mimo, że dotyczą ostatniego z wniosków apelacji obrońcy należało przedstawić na wstępie dalszej analizy apelacji, gdyż narzucają one określoną perspektywę rozpoznania zarzutów środka odwoławczego. Oczywiście uwzględnieniu wniosku o uniewinnienie oskarżonego nie stoi na przeszkodzie fakt przedawnienia karalności zarzucanego mu czynu. Zgodnie jednak z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Treść tego przepisu oznacza, że w razie stwierdzenia przedawnienia karalności nie jest możliwe prowadzenie dalszych czynności dowodowych, ponieważ postępowanie należy umorzyć. Rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonego w razie przedawnienia karalności zarzucanego mu czynu możliwe jest wyłącznie gdy zebrane w sprawie dowody pozwalają na wydanie takiej treści orzeczenia bez dodatkowego w tym zakresie postępowania dowodowego. Zarzuty apelacji muszą mieć zatem tak istotne znaczenie, że skutkować będą uniewinniającym rozstrzygnięciem.

Omówienie tych zarzutów rozpocząć jednak należy od problematyki, której obrońca w apelacji w ogóle nie podjął. Czyn zarzucany bowiem oskarżonemu jest czynem o kumulatywnej kwalifikacji prawnej. Obrońca skupia się w swoich wywodach na okolicznościach czynu odnoszących się do zamiaru oszustwa. Pomija natomiast te znamiona czynu zabronionego, które odnoszą się do wystawienia przez oskarżonego w imieniu spółki z o.o. (...) faktur, w których poświadczał on nieprawdę. Okoliczności te natomiast dla niniejszej sprawy mają bezsporny charakter. Oskarżony w swych wyjaśnieniach przyznawał bowiem, że takie faktury wystawił zanim w całości sprzęt S. (...) został dostarczony. Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zachowania, które wyczerpywało znamiona czynu zabronionego z art. 266 § 1 i 4 k.k. z 19 kwietnia 1969 r., a odpowiadającego obecnemu art. 271 § 1 i § 3 k.k. Niezależnie zatem od rozważań obrońcy dotyczących znamion występku oszustwa jego podstawowy wniosek o uniewinnienie oskarżonego jest bezzasadny.

Takiej konstatacji nie przeczy fakt, że w czasie wystawienia faktur część zamówionego sprzętu została dostarczona, co zresztą sąd I instancji w toku postępowania dowodowego również ustalił. Kiedy zatem obrońca w apelacji pisze o opóźnieniach w wykonaniu umów przez spółkę kierowaną przez oskarżonego to były one właśnie pochodną tego, że takie faktury zostały wystawione w czasie, kiedy jeszcze umowy nie zostały wykonane, a pieniądze na poczet realizacji zamówienia już zostały spółce oskarżonego wypłacone. Ewidentnie treść wystawionych faktur nie odpowiadała więc prawdzie czego oczywiście oskarżony miał świadomość.

Mając na uwadze powyższe uwagi, które już na tym etapie rozważań czynią bezzasadnym wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego, stwierdzić należy, że na zmianę takiego stanowiska nie mogą wpłynąć postawione orzeczeniu zarzuty. W odniesieniu do zarzutu z pkt I.1. apelacji stwierdzić należy, że w polskim procesie karnym nie obowiązuje legalna teoria dowodów. Dlatego też brak określonej dokumentacji finansowej spółki nie mógł stanowić przeszkody dla dokonywania ustaleń faktycznych przez sąd w oparciu o inne dostępne dowody. Brak takich dokumentów nie prowadzi w szczególności do obowiązku zastosowania przez sąd art. 5§2 k.p.k. Sąd zatem miał prawo w ramach swobodnej oceny dowodów do oparcia swoich ustaleń w szczególności na opinii biegłych. Rozważania obrońcy zawarte na str. 5 apelacji dotyczące metodyki pracy biegłych nie stanowią argumentów, które mogłyby prowadzić do podważenia wiarygodności opinii. Należy zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, że „(...) saldo rachunku bankowego w danym dniu nie odpowiada przecież wielkości środków finansowych podmiotu w ciągu roku.” W okolicznościach sprawy można mieć pewność, że wielkość obrotów spółki w ciągu całego 1992 r. roku była wyższa niż na dni zawarcia przez spółkę przedmiotowych umów. Była ona wyższa, co jednak obrońca pomija, dlatego, że spółka, w oparciu o faktury, w których oskarżony poświadczył nieprawdę, uzyskała środki na poczet umów, których jeszcze nie wykonała. Sąd odwoławczy całkowicie więc podziela ocenę biegłych, że dla oceny kondycji finansowej spółki, należy brać pod uwagę stan środków finansowych tego podmiotu na czas zawarcia przez spółkę umów, gdyż wielkość obrotów w całym roku generowana była również przez wartość wyludzonych świadczeń pieniężnych. Wywody obrońcy uzasadniające podniesiony zarzut w pozostałym zakresie mają już wyłącznie polemiczny charakter, gdyż obrońca nie powołuje się na żadne dowody, które ustalenia sądu mogłyby w omawianym zakresie podważyć.

W odniesieniu do zarzutu z pkt. I.2. apelacji stwierdzić należy, że nie ma on żadnego znaczenia, ponieważ zeznania świadków, na jakie obrońca się powołuje, potwierdzać by mogły jedynie, że umowy przez spółkę z o.o. (...) zostały wykonane z opóźnieniem, a wystawione faktury poświadczały nieprawdę w zakresie ich realizacji. Prowadząc swoje wywody obrońca pomija ustalenia sądu wedle, których podstępne działanie oskarżonego polegało na tym, że jako osoba upoważniona do wystawiania w imieniu spółki z o.o. (...) faktur, poświadczał w nich nieprawdę, wprowadzając w błąd co do stanu wykonania umów S. (...) czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przywołane przez obrońcę dowody potwierdzają zatem jedynie to co ustalił sąd, że umowy zostały wykonane przez spółkę później niż czas wystawienia faktur, w których faktycznie potwierdzono, że umowy zostały już wykonane, a co było nieprawdą.

Obrońca pomija też w swoich rozważaniach, że niekorzystność rozporządzenia mieniem, stanowiąca znamię występku oszustwa, nie polega tylko na tym, że sprawca nie ma zamiaru wykonać przyjętego na siebie zobowiązania, ale również na tym, że w zakresie istotnych elementów tego zobowiązania nie ma możliwości go wykonać zgodnie z zawartym porozumieniem. Wprowadzenie w błąd drugiej strony umowy przez oskarżonego polegało zatem na tym, że wystawił on fakturę dzięki, której pozyskał on środki na realizację umowy. Takiego natomiast schematu postępowania nie przewidywały zawarte przez spółkę umowy. Fakt, że do wystawienia faktur dochodziło w oparciu o porozumienia oskarżonego z niektórymi z przedstawicieli S. (...) nie może zaś sankcjonować bezprawności takich działań, które podejmowane były na szkodę ww. podmiotu. Zamiar oskarżonego wykonania zobowiązań spółki nie przeczy więc ustaleniom faktycznym dokonany przez sąd w niniejszej sprawie.

Nie jest zatem ważne czy oskarżony chciał, by kierowana przez niego spółka wykonała swoje zobowiązania, ale czy chciał on by umowy zawarte przez tą firmę zostały wykonane zgodnie z zawartym porozumieniem. Opóźnienia w wykonaniu tych umów, wystawienie przez oskarżonego faktur poświadczających nieprawdę sprzeciwia się takiemu ustaleniu. Jeżeli bowiem w świetle zawartych umów spółka z o.o. (...) miała je wykonać w ściśle określonym terminie,

a zapłatę otrzymać po ich realizacji to brak zamiaru dochowania tym zapisom dotyczyło istotnych elementów umowy i wprowadzenie w błąd w tym zakresie drugiej strony prowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Charakter i treść zarzutów obrońcy określonych w pkt I.3.a. i b. apelacji nie może stanowić podstawy dla uzasadnienia wniosku o uniewinnienie oskarżonego w niniejszej sprawie. Obrońca kwestionuje wiarygodność opinii biegłych (...), (...) w W. i w tym zakresie zarzuca sądowi dowolną ocenę dowodów. Wskazać należy, że przy przyjęciu zasadności nawet części argumentów obrońcy zachodziłaby konieczność dopuszczenia dowodu z opinii nowych biegłych. Sam obrońca powołując się na opinię prywatną dr T. B. taką potrzebę widzi. Sąd musiałby dysponować inną opinią biegłych gdyby uznać, że ta pierwsza jest niejasna i niepełna, a biegli nie byli bezstronni. Perspektywa przedawnienia karalności czynu zarzucanego oskarżonemu powoduje, że rozważenie przedstawionych w tym zakresie zarzutów jest niecelowe, ponieważ uznanie ich zasadności w konsekwencji zmuszałoby sąd do prowadzenia postępowania dowodowego. Przeszkodą natomiast w takich czynnościach jest art. 17§1 pkt 6 k.p.k., nakazujący sądowi umorzenie postępowania przy stwierdzeniu określonej w tym przepisie przeszkody procesowej.

Bez znaczenia są również w tym zakresie rozważania obrońcy dotyczące zeznań świadków I. i K. J.. Niezależnie jakby bowiem je oceniać nie mogą one wpłynąć na główne ustalenia sądu o tym, że oskarżony jako osoba upoważniona do wystawiania w imieniu spółki z o.o. (...) faktur, poświadczał w nich nieprawdę, wprowadzając w błąd co do stanu wykonania umówS. (...). Te bowiem ustalenia sądu, które nie zostały podważone apelacją obrońcy, sprzeciwiają się uniewinnieniu oskarżonego i dlatego niezależnie jak oceniać treść zeznań tych świadków nie mogłyby one wpłynąć na zmianę tych ustaleń.

Apelacja obrońcy nie dostarczyła zatem argumentów uzasadniających wniosek o uniewinnienie oskarżonego. Wobec braku racji za uwzględnieniem takiego wniosku Sąd Apelacyjny w Warszawie zaskarżony wyrok uchylił i na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne w sprawie oskarżonego M. L. umorzył z uwagi na przedawnienie karalności zarzucanego oskarżonemu czynu. Kosztami procesu w sprawie obciążono Skarb Państwa, a wobec takiego rozstrzygnięcia zbędne było odniesienie się do zarzutu z pkt II. apelacji dotyczącego obrazy art. 627 k.p.k.